

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FIRTINA

Berrin Taş

Şiir

Fırtına

Berrin TAŞ

İnsancıl Yayınları: 107
Şiir Dizisi 53
ISBN 978-605-5958-13-8
1. Basım, Şubat 2010

FIRTINA

Berrin Taş

Yayımcı: *Berrin Taş*
Yönetmen: *Cengiz Gündoğdu*
Ofset Hazırlık: *Deniz Saraç*
Kapak Tasarımı: *Deniz Saraç*
Baskı: *Ezgi Matbaa*
Sanayi Cd. Altay Sk. No.10
Yenibosna-İst. Tel: 0212 452 23 02

©İNSANCIL YAYINLARI
Küçükparmakkapı, İpek Sok. Zafer Han, No.10
Beyoğlu-İstanbul
Tel&Faks: 0212 249 80 19
e-mail: insancildergisi@hotmail.com
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://infaney.org>
www.insancil.com

Firtına

İhanet gözlerde başlar
bakışlar sıcaklığını yitirir ilk
ardından sözcükler kekreleşir
yayılır gövdeye
ellere ayaklara
mideye yayılır

ihanet bedeni ele geçirir
kokusu bozulur arkadaşlığın
inanmak yitirilir
sabahı benzer ölümün soğuk yüzüne
ihanet gizlenir kuytadaki sandıklarda

ihamet sevgisizliğe sığırır
yitirir deęerini kirletir insanı
karalanmıř yařam defterleri
unutuşun acınasız ellerinde boğulur
boęulur geęmiřini harcayan bir kařık suda

ihamet deęersizliktir
deęerin deęeri yoktur
pusu kurar
ansızın saldırır kuytadaki karanfile
sınırlarını aştığını sanır

ihamet kendi diliyle konuşur
anlamak için yaşamak gerekir

— *Karşı pencereden bir ses yankılanır. Yakın birinin sesine benzemektedir.*

geçen yılları anımsayarak, uzakta
özlemle ama inanarak, değer vermek ve
“değer bilmek” adına esenlikler...

— *Şairin yanıtı:*

ah ah ah... değer bilmek deyince değersizlikler anımsanmasa,
çocukça değil insanı sevmek insana adanmak...
yazık insansız bu çağda inatla
insan diyen benim gibi özgecilere
acıımıyorum yine de ne kendime ne de boşa giden emeğime
kapitalizmin buyruğudur değere ihanet
emeği sürdürmek direnmektir sabaha takoz koyanlara

— *Karşı pencereden başka bir ses duyulur. İhaneti tanıyan yabancı ses uzaklardan konuşmaya başlar.*

ihamet acısı hepimizin acısı
yalnız değilsiniz anlıyorum sizi
sızım sızım sızlayan acıyı
titreyen emeği biliyorum
anlıyorum kırılan sevinci
gündönümünde kıvranan insansızlığı
ihamet incitir yaratmanın coşkusunu
unutmayın yine de direnmenin güzelliğini

— *Otobüs durağında testislerinden yaralanan adam kendi kendine söylenir:*

kim veriyorsa insanın eline silahı
ihaneti körüklüyor hiç durmadan
barışı yaralayan kim varsa ufukta
ellerinde ceplerinde mermi taşır o
tekerlekli sandalyemde otobüs bekliyordum
şimdi bir darbe daha yedim

— 11 yaşında tecavüze uğramış zeytin gözlü kız çocuğunun ılığı
işitilir.

anam anam yandım ben
bu adamlar neler yaptılar bana
giysilerimi yırtıp çıkardılar
her tarafımı ellediler acıttılar
kanlar akıyor bacaklarımdan

anam anam ay... ay
nerdesin anam...

— *Şairin yanıtı*

yaralı bir şairim ben
anasıyım ağlayan çocukların
taşırım ağrıyan kıvranan yaşamları
bedenimde soluyan yara iziyle...

ahh...
elimi uzatabilseydim sana...
ihanetin izlerini taşıyacaksın bedeninde
gövdenden iç dünyana yerleşen irin
akacak damla damla yaşamına

— *Şair uzaktaki oğluna seslenmek ister. Kendi kendine konuşur oğluyla.*

yollar uzak olabilir
sokaktan içki içenlerin sesleri gelebilir
annen geceyi öğütmek için çölde ışık yaratmaya çalışabilir
neyi anlatır ki bu sessiz çırpınış
geleceğe övgüler düzmeye yaramıyorsa

yarın uzak olabilir
gün karanlık olabilir
içindeki aydınlık sabahı ısıtmıyorsa
umudu büyütmiyorsa
kime seslenir ki insansız dizeler

söyle uzaktaki oğlum
ne zaman insanın şarkısını söyleyecek
sözcükleri çalınmış şairler...
söyle oğlum
kim anımsayacak seni beni bizleri
yitip gittiğinde yorgun gövdelerimiz

olsun sen yine de sabaha şarkılar söylemeyi unutma

olsun sen yine de seslen saksıdaki çiçeğe
kapıda bekleyen kediye
umut eylemle birleşirse
açar fırtınada bile solmayan güller...

— *Karşı pencereden gelen birinci ses şaire seslenir.*

dizeleriniz kaya dibinde bir çiçekle karşılaşmak gibi
nasıl söylersiniz sizi anımsamadığımı
ne zaman unuturum şiir söylemeyi
en yorgun anımda bile unuturum
bir ezgiden bir dizeden tat almayı
o zaman darılın bana

— *Şairin yanıtı*

unutma delikanlı insansız bir çağda yaşadığımızı
bir ana doğurduğu çocuğu boğuyorsa
bebeğin babasıyla dayısı yengeleri de
süt kokan bebeği töreye kurban veriyorsa
korkmalı iki ayaklı canlıdan
tanrılar kurban istiyor demektir
insansızlığın lanetidir bu
lanet seni de yakar beni de
unutma delikanlı unutma
insan kokmalı dizelerin
göstermeli insana ilkel itkilerinin kurbanı olduğunu
anlatmalı ona insanlığının kirletildiğini

— Şair içini çeker, susar. İnsanlığın acılarını taşımaktadır. Bir sözcüdü o. Sözcüklerin yükü yaşamını kaplamaktadır. Sözcükler gizlendiği kuytulardan çıkar uzaktaki oğluna şiirle seslenir.

şiir söylemeyi unutma çocuğum
fırtınalardan sağmış anan
anasının ak sütü gibi sözcükleri
alınının terini elinin tersiyle silmiş de
hiç durmadan dere tepe yola koyulmuş

yollarda dikenli çalıları geçmiş
ayağına taş koyanları geçmiş
varmış pırıl pırıl bir ırmağın kıyısına
söylemiş acının sevince durduğu aydınlıkta
görünür kılmış sabaha giden yolu
şiir söylemeyi unutma çocuğum
şiir büyütür içini insanın
ağaçlarla kuşlarla konuşmayı
fırtınada şarkı söylemeyi öğretir
arındırır öfkenin ve nefretin umarsız hazzından

şiiir söylemeyi unutma çocuğum
fırtınalardan sağmış anan
anasının ak sütü gibi sözcükleri
sözcükler ki kasırgalarda yanardağ gibi patlar
tokatlar kendini bilmezi

şiiir söylemeyi unutma çocuğum
silecektir zaman yararı diyor C.G.
sabahı ışığa döndürür ışığı sevince
duyguların harmanında bin umut
yeşersin yarının tohumları direncin inatçı sesiyle

şiiir söylemeyi unutma çocuğum
fırtınalardan sağmış anan
anasının ak sütü gibi sözcükleri
kocaman çocuklarına ilaç olur
sağaltır geleceğe giden yolu

— *Kapı çalınır. Postacı şaire bir mektup ve hediyeler getirir. Karşı pencereden bir genç kız gülümsemektedir şaire.*

— *Şair karşı penceredeki genç kıza mektuptan sözeder.*

Etkilenmiştir, şiir diliyle konuşmaya başlar.

mektup geldi mapusaneden
incelikli bir kardeşimden
ablacığım diyor ablam diyor
sevgilerini yolluyor
hep şiir kokmamı istiyor

bir at tablosu yapmış bana
içine duygularını bıraktığı bir mektupla
inatla seslenmek istiyor yarına
acıyan sızlayan ne varsa içinde
şiire taşmış ağrıyan sabahlardan

ablacığım diyor ablam diyor
hep böyle kalmamı istiyor
dirençli güvenilir bir insanım ben
bilmezdim eskiden varlığımın umut olduğunu
yalnızlığa yazgılı olanlara

ablacığım diyor ablam diyor
hep böyle kalmamı istiyor
yanıtlıyorum öyleyse ben de
seni düş kırıklığına uğratmayacağım
kardeşim kardeşim kardeşim

— *Sustu şair. Direnmeyi kutsuyor ama yine de insanlığı dört yanından sarımsı ihaneti görüyor, sesinin duyulmayacağını bile bile boşluğa konuşuyor.*

köşe başlarını tutmuş ihanet çeteleri
derelerin yolu üzerine evler yapılmış
doğanın gücünü hafife almış hırsızlar
nasılsa cehalet ve yoksulluk
hakkını arama gücünden yoksundur
ekmek derdiyle başbaşayken
selin sürüklediklerinin ardından
hangi hakkı arayabilir ki
hiç olmamış haklar aranabilir mi

insan oldukları zaten unutulmuş
sekiz işçi kadın paket taşınır gibi
penceresiz servis aracına bindirilmiş
sel onları da götürdü
sel onları da götürdü

Güldane yirmi iki yaşında
tekstil fabrikasında makinacı
ne yaşamıştı ki o güne dek
ya makinaya kaptıracak kolunu
ya da selde gidecek

aklına gelmiş miydi kimbilir
ömrünü törpüleyecek
testere ağızlı açlığın
çocuk bile doğuramadan daha
soluğunu selde alacağı

aklına gelmiş miydi
kırkyedi yaşındaki Naciye'nin
leke çıkartıcı ütücü sigortasız
yarın kaygısının yolunu fabrikaya düşürdüğü Naciye'nin
beş kızını kocasını ardında bırakıp
daha çekeceği yoksunlukları tüketmeden
çekip gideceği bu insansız dünyadan
aklına gelmiş miydi ölümün sabahında

fabrikaya model çizer renklerle oynarken
beşyüz seksen liraya gece yarılarına dek çalışırken
nerden bilsin ondokuzunda daha
nerden bilsim Özlem bir daha akşamları
baş ağrısıyla uykuya dalamayacağını
nerden bilsin

bir adı vardı elbette
bir adı vardı
hemşire olmak isteyip parasızlıktan okuyamayan
fabrikaya köle olarak kapılanan Bircan'ın
bir adı vardı
anne babasının ölümünü bile anlatamadığı
yirmibir yaşındaki Bircan'ın
ölüme yazılmış bir adı vardı

Fikriye'nin yaşamı da sele kapıldı
üç yıldır fabrikada çalışıyor
hastanede dört gün direndi
sonra bıraktı bedenini sonsuz uykuya

Nuriye'nin aklına gelmiş miydi
eve ekmek götüren Nuriye'nin
sekiz yıldır çalıştığı fabrika kapısında
son soluğunu bırakacağı aklına gelmiş miydi
oğluna bir daha okul parası veremeyeceği
aklına gelmiş miydi

otuzsekiz yaşındaydı Nebahat
kalite kontrol bölümünde onüç yıldır
ömür boyu yaşamının kalitesini başkaları denetlemiş
ne yaman çelişkidir bu
tabutluk oldu servis aracı ona

adını Altun koymuşlardı
değerli biri olsun demişlerdi
kesimhanede çalışıyor
kumaşların üstüne etiket yapıştırıyor
namaz da kılıyor Altun
bir tabutluk yeri varmış bu dünyada

sel onları götürdü
sel onları götürdü

— *Şair boşluğa konuşmaktan sıkılır. Uzaktaki oğluna seslenir.*

bugün canım şiir yazmak istemiyor
içimden yineliyorum
onbeş onaltı onyedi
onbeş onaltı onyedi

bu ne ki diyebilir okuyan
ne olacak tmk çocukları
tmk çocukları
onbeş onaltı onyedi

terör onları yedi
terör onları yedi
çocuk oyun oynar
çocuk şiddetten ne anlar

şiddet görmeye yeter gücü
büyürken masumiyetleri hırpalandı
tmk çocukları tmk çocukları
onbeş onaltı onyedi

sevmeliydi onları
güzel sözler söylemeliydi
anlamalıydı titreyen çocukluğu
doymalıydı aç mideleri

tmk çocukları tmk çocukları
onbeş onaltı onyedi
onbeş onaltı onyedi
çocuklar şarkı söylemeli

çarpınan sabahlara
gülücükler taşımalı
yaşamalı yaşatmalı
tmk çocukları tmk çocukları

bugün canım şiir yazmak istemiyor
yeter artık kıvranan gecenin kızgın soluyuşu
insansız sabahların sızlayan iççekişleri

bekliyorum gelecek gelsin
bitsin çarpınışları çamurlara atılmış tomurcukların
insan koksun çocuklara bakan gözler

— *Karşı pencereden yaşlı bir kadın konuşmaya başlar. TMK çocuklarından birinin annesidir. O, birinin annesidir, ama kendini horlanan aşağılanan bütün çocukların annesi saymaktadır.*

ah çocuğum ah...
göğsümde korkunç bir ağırlık
kıpırdayamıyorum yerimden
boğazımda düğümlenen
yamru yumru ekmek
soluğumu kesiyor
ağlayamıyorum bile
üstüme oturmuş acılarla
geçip giden gençliğime

ah çocuğum ah...
dilimin ucunda duran öyle çok anı var ki...
kimselerle konuşmadığım, ama benimle birlikte dolanan
öyle çok anı
kaç yaşımdayım bilmiyorum
yaşımdan fazla yaşamak ne demek öğrendim
şaşıyorum doğrusu kendime
inatla yaşamakta direniyorum

— Şairin canı sıkılır. Sorunlarla yüklü bu dünyada dikensiz gül bahçesi aramanın boşunalığını bilmektedir. Bunu bilmek acıyı artırır.

kaynayan bir kazanın içindeyim
iç dünyam fokurdarken gülebiliyorum
acıyı sevince dönüştürmek bu olsa gerek diyorum
bambaşka biriyim ben artık eski ben değilim

çıplağım ben çırılçıplağım
kat kat savunma örtüleri giyinmişlerin arasında
sevimlilik görüntüleri
arkadaşlık dostluk görüntüleri arasında
çıplağım ben çıplak

diyordu ki Sabahattin Ali
“Ey dağların dertlerini dinleyen rüzgar
benim artık yalnız sana itimadım var”
bıçaklar saplı dört yanımda
çıplağım ben çırılçıplak

— *TMK çocuklarından biri yanıtlar şairi.*

taş atmışım diye damaltındayım
okulumu çok seviyordum elimden aldılar
okul açılıyor ben burdayım
bana fıkra gibi geldi yasalar maddeler
ben niye içerdeyim

niye içerdeyim ben
çalıp çırtım mı
çocukluğuyla mı oynadım
gençliğiyle mi oynadım birilerinin

kimin çıkarına taş attım
nereye vurdu elimden çıkan
bilmiyorum
niye içerdeyim ben

söyleyin bana
niye içerdeyim ben
büyük adam olacaktım
anamın ellerini öpecektim bayramda

niye benden korktunuz bilmiyorum
niye korkuyorsunuz benden
direnmeyi öğreniyorum sizden
niye içerdeyim ben

her akşam makarna veriyorlar
bir de yarım ekmek
topluiğne ip çivi böcek eşliğinde
söyleyin neyin bedeli bu

terörist diyor psikolog bana
ellerimde kelepçe
hamam böcekleri ve fareler can yoldaşım
ders kitaplarımı bile vermiyorlar

söyleyin
niye içerdeyim ben

— *Telefonun sesiyle irkilir şair. Beklenmedik zamanlarda çalan telefon korkutur onu. Sabah çok erken ya da akşam geç saatlerde hep kötü haberler gelir. Ürpererek açar telefonu. Yanılmamıştır. Şair ustasını yitirmiştir.*

toplumun damarlarında atar
tıp tıp eder dizeleri
insandı sevecendi çocuktu
şaka yaptı birdenbire gitti
ihaneti bilmezdi
severdi konuşmayı
anlatmayı dost sıcaklığına
anılardan örülmüş öykücükleri

şair Kemal Özer
ustamdı benim

— *Sabah içini saran ağırlıkla uyandı şair.*

dün akşam bir şairi yitirdik
dün akşam bir yıldız tortusu bırakarak
ışığını bırakarak güvenli ellere
dinlenmeye çekildi

dün akşam bir şairi yitirdik
ıssızdı akşam ıssızdı yollar
kimse duymadı yalnızdır şair
insansızlığın kuytusunda

dün akşam bir şairi yitirdik
řiiri konuřacak onun adına
oęalacak kimsesizliğin bozkırında
seslenecek ışık arayanlara

ışık arayanlara...
ışık arayanlara...

— *Uzaktaki oğlundan yanıt gelir şaire.*
benden önce ölmesin kimse
dayanamam
geçmişin ve geleceğin yüküne
dayanamam anılarla yaşamaya

— Şair dalgındır. Gözleri uzaklarda bir noktaya göğü yırtmak ister gibi bakmaktadır. Göğün ardını görmek istemektedir.

oğlumdan yanıt gelmiş
acıyla örülmüş dizelerime
üzülmüş çok üzülmüş
sonsuzluğa giden şaire

acıyı kabullenmek zaman ister
zaman ister yaraya tuz basınca
açılması sevincin gül kokusunda
zaman ister seslenmek inatla emeğin kozasından

zaman kaypak bir sudur
çırpınır sabahın yalnız sesinde
çırpınır gitmemek için uzak yüzyıllara
zaman kayar şairin ellerinden

oğlumdan yanıt gelmiş
acıyla örülmüş dizelerime
anlamış gün sonsuz değildir
sonsuzluk yaratmaktır gündoğumunu

— 10 yaşındadır çocuk. Karşı pencerelerin birinden o da katılır konuşmaya. Mahkemede anlattıklarını şaire de anlatır.

babam beni hep dövüyor
ben içimi mektuplara döktüm
bugün anlatmak istiyorum
acıyı anlayacak bir şaire

babam işkenceci değildi
yine de ıslak havluyla dövdü
sigara söndürdü bedenimde
tuvalet pisliği yedirmek istedi

yalan söyledi mahkemede
bana disiplin cezası veriyormuş
kulak yalama cezası
on beş kez kulağımı yalıyormuş yalnızca

— *Şairin dili tutulur. Yanıt veremez. Uzaktaki oğlu sessizliği dağıtmak ister.*

şairana

şairana

dinlenceden yeni şiirlerle döndünüz sanırım. Şiirlerinizi bana okur musunuz. Merakla bekliyorum.

— *Şairin dili şiirle çözülür.*

çıkınımda şiir var oğlum
şimdi açmam bohçamı
biriktiriyorum
zamanın binbir yüzünde

çıkınımda şiir var oğlum
şimdi açmam bohçamı
bekliyorum kuytuda
sabaha ses versin sözcüklerim

çıkınımda şiir var oğlum
sabırlıyım
şimdi açmam bohçamı
yeşermeden tohum umuda

çıkınımda şiir var oğlum
yalnızlığın hırçın göğünde
hasadı beklemek gerekir
şimdi açmam bohçamı

şimdi açmam bohçamı
biriktiriyorum
zamanın binbir yüzünde
gülümseyecek dizelerim

şimdi açmam bohçamı...
şimdi açmam bohçamı...

— Ölüm birdenbire gelir. Kimilerini kapıda beklese de kimse inanmaz ölümün geldiğine. Demirtaş Ceyhun'a da uğradı ölüm. Şaire uzaktaki oğlundan mektup gelir. Mektup yeni yazılmış şiirlerle doludur. Şiirler yeni bir şairin habercisidir.

Şair yanıtlar uzaktaki oğlunu.

sözü zamana yaymış oğlum
zamanı taşa yazmış
geçmiş gitmiş gelmez denilen
sonsuzluğun avcunda ince bir sızı

geçmiş gitmiş Demirtaş
zamanı söze yazmış
ağuyu güle yazmış
kanamış arkadaşı için C.G.

gelmedi bu arşamba beklenen
bir çentik attı kalbine C.G.
direniyor sabahı çağırır sesiyle
ince sızı dalarken sinsice

acı sessizdir gizlenir
günün koynunda çırpınarak solur
usul usuldur yaranın sızlaması
kimse bilmez sırtında kaç kurşun yarası

sözü zamana yaymış oğlum
zamanı taşa yazmış
ağuyu güle yazmış C.G.
ağuyu güle yazmış

virgüller yanlış yerdeymiş Teşvikiye’de
geçmiş gitmiş Demirtaş
zamanı söze yazmış
ağuyu güle yazmış

ağuyu güle yazmış

—Şair sokağa çıkar. Açılmış kapılardan içeri sızar. İnsan adına konuşmayı sürdürür. Bilincini hem dünyaya, hem insana açmıştır. Kucaklayıcı sözcüklerle göğse seslenir. Sesinin yankısı geri dönmez.

yalnızlıktır yaratıcılık
kendine soluk alacağı odalar yaratmaktır
odalardan geniş bir evrene açılan kapılar
besler insana giden yolu
konuşur şair adına ağaçlar kuşlar kelebekler

konusmak şiirle çoğalır
yetmeyen sözcüklerle iki kişi konuşursa
şiir kenara çekilir küser
susar cızırtılı bir plak sesiyle
susar insana

susar
insana susar
dala yaprağa tohuma susar
yağmura susar
susar küskün şarkılarla

susar engin diliyle anlatmaz derdini
yücelerde oturur o bakar aşağılara
acı güne teslim olana
acı susturulmuş sözcüklere
şakıyacak dile bakar aşağılara

söz gelene dek
bekler sonsuzluğun kucağında
susar insana adanmış sesiyle
susar geveze aldanışlara
yalnızlıktır yaratıcılık

— *Şair hem yürür hem konuşur. Sokakta rastladığı insanlara seslenmektedir.*

ne söylemeli bilmem ki
gecenin kıvranan aynasında
uyuyan sesine

kim konuşur sustuğunda aynalar
söyle ışık söyle korkma
ses ver güne aydınlık ver

haydi bahar salınarak gir odalardan içeri
Karacaoğlan'dan türküler al
Nazım'a el sall

konus̃ Ńiirlerin diliyle
konus̃ Eluard'dan Neruda'dan
haydi bahar ses ver

ılıman iklimlerden konus̃
gölümser insanlardan konus̃
yeter ki susma

konus̃ mutlu çocuklardan
kadınlardan konus̃
sabaha gebe erkeklerden

konus̃ söz ile

ne söylemeli bilmem ki
gecenin kıvranan aynasında
uyuyan sesime

unuttum
geçmişin puslu renginde
kıvranarak inildeverek soluyan
irikiyım acıları

söyle ağustos güneşi söyle
gecenin kıvranan aynasında uyuyan sesime
umutlu şarkılar söyle...

— *Sustu şair. Geçici bir suskunluk bu. Soluklanma isteği. Yeni bir güçle konuşmak için ara verme gereksinimi. Ara uzun sürmez.*

pencere açmak bedel ister
terlemiş sırt nasırlaşmış el
pencere açmak yürek ister
demirde dövülmüş ateşte pişmiş
kabından taşan boran ister

pencere açmak sabır ister
sıkılmış dişler gerilmiş gövde
kararlı adımlar inatçı çabalar
pencere açmak bilek ister
tırnaklara kazınmış izleri ister

pencere açmak aşk ister
aşkla sevmek ağacı kuşu
emeği kadını erkeği
tıp tıp atan yüreği
pencere açmak ateşte yanmak ister

pencere açmak insan ister
kavrulmuş yanmış acıyla
tutuşmuş inlemiş kıvranmış da
pes etmemiş direnmenin gücüyle
pencere açmak irade ister

pencere açmak sonsuza dek sürmeli
insan insanlığını derinden duyuncaya dek
onurunu korumak için dimdik durmayı anımsayınca dek
pencere açmak süreci beslemektir

pencereleri çoğaltmak geleceğe giden yolları açmaktır
her pencerede yeni bir olanak besler insanın ufkunu
pencere açmak sarılmaktır sabahın ışıyan güzelliğine
bekleyin uçurtmalar bekleyin geleceğim göklerinize

bir aralık bırakın sözün altın olduğu yıllara
bir gülücük bir bakış aşkla sivrulan gövdelere
pencere açmak uçmak ister uçurtmalara
bekleyin uçurtmalar bekleyin geleceğim göklerinize

— *Uzaktaki oğlundan bir paket gelir şaire. Paketten “Gelecek Şarkıları” CD’si çıkar.*

armağanlarını aldım
henüz dikkatle dinlemedim ama
yine de biliyorum içimi sevinçle dolduracağını
sözün gücüdür aradığım

Rumeli şarkıları dinliyorum günlerdir
içimde yanan acılara iyi geliyor
iyi geliyor acının ve hüznün hakikatinde insanı yakalamak
insani olanda avuntu buluyorum

yok başka çözümlü
meşale gibi yanan ruhumu susturmanın
yaraya tuz basmanın yolu
başkalarının acılarına katılmaktan geçer

kendini unutmak için değil
acılarda bulmak için kendini
sokağa çıkmalı, elele tutuşmalı
insanların gözlerine bakmaktan korkmamalı

— 1 Eylül Dünya Barış Günü. Şair barışa da pencere açar.
Pencereler çoğalır. Sınırlar kalkar.

barışa da bir pencere açmalı
çocuklar için yalnız ekmek yetmez
balla pekmezle de doyurmalı
balla pekmez de yetmez
barışa da bir pencere açmalı

çocuklar için yalnız ekmek yetmez
sevgiye de yer açmalı
sözle karın doymaz
sarıp sarmalamalı
barışa da bir pencere açmalı

çocukları yalnız sarıp sarmalamak yetmez
onlara güvenmeyi öğretmeli
inandırmalı geleceğe giden yolların tıkalı olmadığına
korkuyu silmeli
yüzyılın savaş rüzgarlarında büyümüş korkuyu
barışa da bir pencere açmalı

korkuyu silmek yetmez
onları silahların gölgesinde büyütmemeli
unutturmalı kıvrandıran acılarını
sen insansın gelecek ellerinde demeli
barışa da bir pencere açmalı

sen insansın demek yetmez
pencereleri çoğaltmalı
her adımda yeni pencereler açılmalı
hergün barışı yaşamak için kavga vermeli
çocuklara barışı göstermeli

barışa sayısız pencereler açmalı
güzel kokularla insan kokan sokaklarıyla
barışı konuşmayı unutana dek
çalışmalı çabalamalı
barışa sayısız pencereler açmalı

— *Karşı pencereden yankılanan ses şaire seslenir.*

şairana

şairana bekleyin beni yanınıza sokağa geliyorum

burda sıkıldım

— *Bekler şair. Yakın birinin gelmesi gecikir. Kendi kendine gecikenin yanıtlar.*

veda uzun sürer

geceyi gündüzü birlikte geçirmişsen

zaman alır çayı beraber içmekten ayrılmak

gazete okumak dingin saatlerde

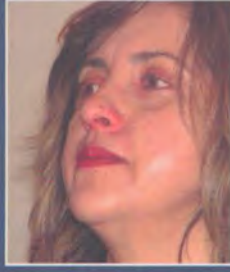
anımsanır iç çekişlerle

veda uzun sürer
her gün yinelenen çay saatleri alışkanlık yaratır
alışkanlık kırar penceresini ayrılık saatlerinin
veda uzun sürer
sokağa dönmenin sevinciyle...

veda uzun sürer
kuş kanadında gelmez özgürlük
tıp tıp atar yürek
bir el sallar ayrıldıklarına

bilir bıraktıklarının aslında yanına aldıkları olduğunu
bilir zamana direnmek gerektiğini
sabaha yetişmenin heyecanıyla
veda uzun sürer

bekleyin uçurtmalar bekleyin geleceğim göklerinize

*çocukları yalnız sarıp sarmalamak yetmez
onlara güvenmeyi öğretmeli
inandırmalı geleceğe giden yolların tıkalı olmadığına
korkuyu silmeli
yüzyılın savaş rüzgarlarında büyümüş korkuyu
barışa da bir pencere açmalı*

*korkuyu silmek yetmez
onları silahların gölgesinde büyütmemeli
unutturmalı kıvrandıran acılarını
sen insansın gelecek ellerinde demeli
barışa da bir pencere açmalı*

ISBN 978-605595813-8

9 786055 958138

İNSANCIL YAYINLARI ©

Küçükparmakkapı, İpek Sok. Zafer Han, No.10 Beyoğlu - İstanbul Tel&Faks: 0 212 249 80 19
e-mail:insancil@hotmail.com www.insancil.com